

AVUI PARLEM DE LOLA ANGLADA

Nena d'una gran precocitat, Lola Anglada tenia talent per a dibuixar i per a escriure però, sobretot, per a imaginar. La seva infantesa va ser tan feliç, creativa i plena que tot i que volia fer-se gran per poder publicar, ser famosa i fer la seva, també va voler mantenir-se petita, ja que era en la seva infantesa i en els jocs on trobava la inspiració per a la seva obra. Només li calia escoltar la veu de la nena que duia dins del cor, que gaudia de plantes i animalons al jardí de Tiana, que dibuixava des del balcó de casa escenes quotidianes del carrer de Mercaders de Barcelona.

Quan era petita, tenia temps per a jugar i, sobretot, per a badar. Ara, nois i noies, feu moltes activitats: escolars, extraescolars; potser aneu a un esplai, feu esport o teatre. Tot això està molt bé, però teniu poc temps per a jugar, imaginar i badar. Badar també té coses bones. És quan estàs més absort, que la part creativa de la persona es desperta; llavors, se t'acudeixen coses fantàstiques...

La casa de Tiana era gran, antiga, plena de mobles d'avis i besavis: rellotges de pèndol, llits amb dosser, taules de roure, calaixeres... El jardí, un paradís: flors, plantes, arbres, bassal... S'hi entretenia mirant el camí de les formigues, escoltant el cant dels ocells, contemplant les flors... I sabeu què feia? Imaginava. Imaginava que les flors i els ani-

malons li parlaven i eren els seus amics. Això s'ho va arribar a creure tant que dibuixava objectes i flors amb cara, cames i braços. Va ser-hi tan feliç que va posar els seus protagonistes dins la natura; allà viurien aventures, adquiririen coneixements i se'ls obririen les portes del món. Els animals duen vestits i caminen com nosaltres. Avui, això és corrent als còmics i als dibuixos animats, però quan la Lola ho va fer -tot i que no fos la primera persona- va ser tota una novetat.

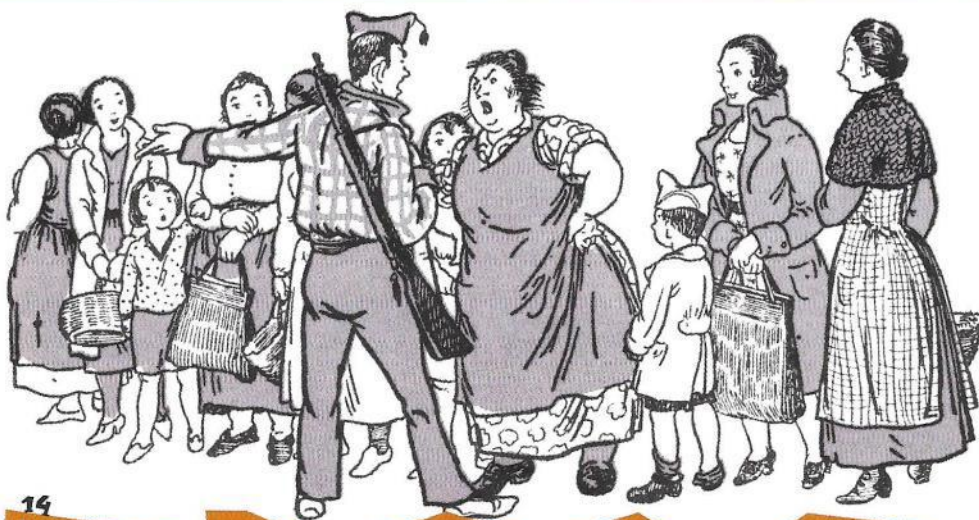
El més natural era fer protagonistes de les seves històries a nens i nenes: en Peret, la Margarida, Narcís, Martinet troben sentit a la vida, creixen i són feliços en relació amb la natura.

Si observem els seus llibres, veurem com tria la bellesa, l'elegància i la bondat; fins i tot el millor clima. La tempesta o la pedregada poden espantar i posar a prova els protagonistes però,

normalment, a l'obra de Lola Anglada hi fa bon temps.

Una altra expressió de la seva estimació pel món de la infantesa va ser el fet de col·leccionar nines. La seva és la més important de Catalunya i s'exposa al Museu Romàntic de Sitges.

Va il·lustrar llibres d'altres autors, aquells que més li agradaven: *Alícia en terra de meravelles*, *La llàn-tia meravellosa d'Aladí*, etc.

Com que tria la bellesa fa els llibres ben decorats. Els edita ella mateixa amb tapes fortes, lletra gran i clara, amb caplletres, orles i capçaleres de capítol, a més de les il·lustracions, per fer feliços els lectors. Va il·lustrar llibres escolars, i ho va fer tan bé que els editors francesos li demanaven llibres com els que es feien a Barcelona, ja que

La força d'un nom

El nou CEIP de Martorell ha triat un nom que l'identifiqui: Lola Anglada. Però com que molts alumnes i pares es preguntaven qui era Lola Anglada, els mestres s'han proposat fer que tots plegats la coneguin. L'escola s'ha revolucionat i ha canviat de fisonomia, i no solament amb el mural "Més petit de tots" que presideix el pati, sinó perquè l'escola mateixa s'ha omplert de la fantasia de Lola Anglada, recreada pels nens. En cada curs s'ha treballat un llibre i s'han reconstruït els ambients en què es desenvolupen l'acció i els seus personatges. Les nenes han portat les nines preferides i s'ha fet una exposició sobre Lola Anglada, amb peces cedides per la seva hereva. Així, quan vaig anar a parlar de Lola Anglada i explicar-los coses sobre ella i la seva obra, tots els alumnes, des del parvulari, ja la coneixien i estimaven.

Catalunya era capdavantera en pedagogia. I és que Lola volia educar els nois i noies. Un dels seus ideals va ser el civisme. Com que a disset anys ja publicava i a poc més de vint era famosa, va ser molt influent en la seva època. Fins i tot va crear una revista per a les nenes, *La Nuri*, ja que trobava

que les altres publicacions es decantaven pels nois. Com que la revista era seva, podia dibuixar i escriure el que volia per educar i divertir els infants, i els feia els dibuixos més bonics. En el seu deler educatiu, va fer obres de teatre, perquè creia que el que es feia per a infants no era adient.

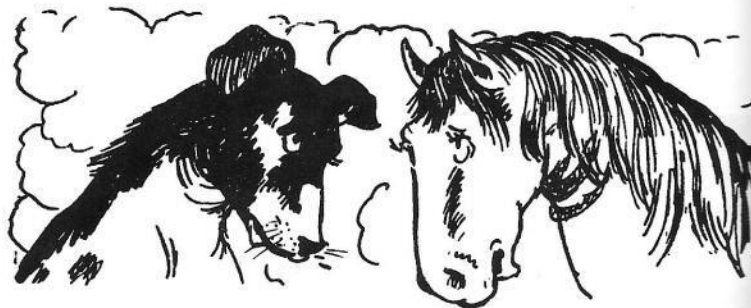
Si contemplem la seva obra, veurem com era el seu temps i el segle XIX: estris, cases, mobles, dels rics i dels pobres...

Un altre compromís de Lola Anglada va ser la defensa de Catalunya. Per amor al seu país i als nens i nenes que patien la guerra, l'escassetat, l'absència del pare, que era al front, els bombardeigs, va il·lustrar *El més petit de tots*. Ella que

anelava un món pacífic i bell, es va trobar amb una guerra terrible que ningú a Catalunya no volia, que venia a destruir tot allò que havia costat tant de construir, tantes vides, l'alegria, la identitat, la llibertat... La seva manera de lluitar va ser aquest personatge, *El més Petit*, i deia que, per més petit que fos, la seva lluita per la pau, la germanor i el civisme no seria inútil. Que la seva llavor perviuria després de la guerra, la persecució i la mort.

Estimació i esperança és el que Lola Anglada ens ha llegat. Un paradís que va crear per a tots els nens i nenes de Catalunya, un paradís fet de dibuixos, contes i col·leccions, perquè, després de tants anys, en puguem gaudir.

Text: MONTSERRAT CASTILLO

Trobareu més informació de la Lola Anglada al llibre:

Lola Anglada o la creació del paradís propi
Montserrat Castillo. Barcelona. Meteora, 2000

i a la pàgina web:

www.escriptors.com/autors/angladal.